

PŘÍPADY KRÁTKOZRAKÉHO DETEKTIVA V ZEMI NA KONCI SVĚTA

Hned po snídani se Mikuláš posadí s knížkou na lavičku na zápraží. Na čtení se nesoustředí, co chvíli mu oči přeskočí k sousedovi. Čurdovy slepice se tam procházejí a žádná se nepokouší podlézt plot a hrabat v babiččině záhonu.

Je unavený, v noci špatně spal, měl divné sny, ve kterých viděl osedlaného Čurdu procházet se po louce, a on, Mikuláš, seděl v tom sedle oblečený jako pilot, v letecké kukle, s brýlemi a v kombinéze, s dlouhou bílou šálou kolem krku. Děda stál uprostřed louky a práskal bičem. Pak najednou Čurda zmizel a bylo ho vidět, jak na kole uhání pryč a hrozí Mikulášovi pěstí. A Mikuláš sbíral ze země babiččiny jahodové knedlíky a házel je po Čurdovi. Děda přitom křičel, že s jídlem se nehází a že si babička s těmi knedlíky dala spoustu práce. Vytrhl se ze sna a posadil se na posteli. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, kde vlastně je. Poslední, na co si vzpomínal, byla bílá koule jahodového knedlíku v jeho dlani. Za oknem bylo ještě šero, ale už zpívali ptáci. Natočil si v kuchyni sklenici vody a vyšel na zápraží. Nad zahradou se povalovala mlha, za plot nebylo skoro vidět. Divný sen. Doma mívá občas taky sny, většinou si je ale ráno nepamatuje a ještě nikdy ho žádný sen neprobudil. Přemýšlel, jestli o tom, co u Čurdy viděl, nemá říct dědovi. Radši ne — nakonec, mohlo by se stát, že by

mu děda o to, co se děje za plotem, zakázal se starat. A on na to určitě přijít chce. Po silnici přešlo pekařské auto a Mikulášovi se najednou tohle místo, ztichlé, bez věčných starostí, co může a co už ne, začalo líbit. Nebylo by špatné občas vstát takhle brzo, jen tu sedět a nemuset odpovídat na babiččiny a dědovy všetečné otázky. Babička chce vědět všechno, občas zapomene, že už se ho jednou ptala, a ptá se na stejnou věc znovu. Nemá ráda, když si hraje s telefonem. Říká, že je to zabiják času. Jako by na čase nějak záleželo. On má času dost. Odložil sklenici a vyšel bran-kou až k silnici. Na bosých nohách ho studila rosa, šlapal v trávě a rozhlížel se po návsi, napůl schované v mlze. Někde v zahradě zaštěkal pes, po chvíli zakokrhal kohout. Líbilo se mu, že je tu sám, že nemusí přemýšlet, jestli má, nebo nemá pozdravit ostatní děti, které přes den po vsi běhají a které se mu tenkrát smály u rybníka. Babička ho občas zkouší mezi ně poslat, ale on už nechce. Když si ten výsměch u vody pamatuje on, pamatují si ho všichni. Bojí se té představy, že by se někde objevil a holky by vyprskly smíchy a začaly šeptat ostatním, kteří by třeba nevěděli, co se tenkrát stalo, proč se mají Mikulášovi vysmát. Vysmívají se jen hlupáci, co si dokazují, že oni sami nejsou horší. Proč si něco dokazovat? Mikuláš musí přece být dost dobrý už jenom proto, že je Mikulášem. Jak to mají ti tady, se mu nelíbí a vlastně ho to ani moc nezajímá. Obešel se bez nich doteď, obejde se i dál. No nic, on musí zjistit, jaké tajemství má Čurda v lese u Hiršova. Děda s babičkou říkají, že je to blázen. Blázni jsou zavření v blázinci, aby nemohli nikomu ublížit. Čurda si nikoho nevšímá a nikomu neubližuje. Stavěl letadlo. Mikuláš dřív taky stavěl letadla, plastové modely. A že je blázen, to by o něm určitě nikdo neřekl. Nejradši má Harrier, britskou stíhačku, která dokáže startovat a přistávat jako vrtulník na palubách letadlových lodí. Harrier vypadá jako dravec, sokol nebo tak něco, nejrychlejší pták

na světě. Jestli je pravda, co říkal děda, tak Čurda stavěl letadlo, aby někam odletěl. Ale kam? Letadlo potřebuje letiště a tady žádné není. Možná nějaká louka nebo pole, ale to je pro letadlo málo. Mohl by to zkusit zjistit přímo od Čurdy, normálně k němu přijít, zaklepat na dveře a zeptat se. Ale ne, trochu se ho bojí. Vlastně se bojí hodně, i když nedokáže říct, co v něm ten strach probouzí. Možná to, že se soused pořád mračí a s nikým nemluví. Jako by byl od rána do večera našťvaný na celý okolní svět. Vypadá jako oživlý strašák do zelí. Vycházelo slunce a najednou i na Mikuláše padla únava — únava z divokého snu. Rozbolela ho záda i ruce, jako by opravdu strávil noc v sedle. Taky babička se určitě za chvíli probudí, a kdyby ho našla venku, zase by se vyptávala. Vrátil se do postele a v okamžení usnul. Už se mu nic nezdálo.

Probudil ho děda, zatřásl s ním a zahučel: „Vstávej, lenochu, to chceš prázdniny proválet v posteli?“ Když viděl, že Mikuláš otevřel oči, otočil se a odešel. Děda určitě práskat bičem umí, vzpomněl si Mikuláš na sen a vykutálel se z postele. V kuchyni na stole ležel talíř s chlebem s marmeládou a hrnek čaje.

Nasnídal se a oblékl, sebral z pokoje knížku, do batohu hodil balíček sušenek a mobil, v kuchyni si natočil do lahve vodu a šel si sednout na lavičku. Hlídá, až se Čurda objeví. Je horko, fouká zvláštní vítr, takový, který občas vytočí uprostřed dvora vír. Vypadá to jako velká průhledná roura, kterou na chvíli někdo odložil do trávy a pak ji zase sebral a odnesl pryč.

Teď si čte komiks, který dostal od rodičů za vysvědčení. Jmenuje se *Případy krátkozrakého detektiva v zemi na konci světa* a zatím ho baví. Detektiv je legrační pán oblečený v dlouhém kabátě, který řeší případy v zemi, kde žije jen on sám. Nevyřešené zločiny mu policajti posílají poštovním holubem, protože na konec světa nechodí pošta. Loupeže diamantů, záhadné vraždy i nevysvětlitelná zmizení známých osob detektiv řeší jen za pomoci

staré encyklopedie a zvláštního nadání, kterému sám příliš nerozumí. Přesto dokáže dřív nebo později zločin vyřešit. Rozuzlení píše na papír a hází v lahvi do moře. Lahev pak podivné mořské proudy donesou pokaždé na správné místo, zločinec je polapen a lup nebo ztracený člověk vráceny na své místo. Krátkozraký detektiv nosí strašně tlusté velké brýle a bydlí v domě s jezevčíkem, který mu pomáhá při chůzi, aby se detektiv dokázal vyhnout kalužím, velkým kamenům a aby nesešel z cesty.

Zrovna rozečetl „Případ ukradeného žraloka“. Z podmořského akvária v Miami zmizel přes noc velký bílý žralok, lidožravá atrakce. Detektiv sedí u okna svého domu a vypráví jezevčíkovi, co je velký bílý žralok zač a který z překupníků vzácných zvířat by mohl být pachatelem. Jezevčík leží na koberci u dveří, poslouchá a v té chvíli se otevřou jiné dveře. Čurdovy dveře. A Čurda v trenýrkách a nátělníku vyjde na zápraží, protáhne se a odplivne si.

Mikulášovy oči poskakují ze stránky knížky přes plot na hubenou postavu v trenýrkách. Trenýrky jsou legračně barevné, jakoby ušité ze závěsů nebo ubrusu, s velkými kytkami a ptáky. Čurdovy hubené bílé nohy končí v sešlapaných páskových sandálech, kterým při každém kroku zacinkají rozepnuté přezky. Vytahany nátělník má na zádech velkou díru a vystupující lopatky Mikulášovi připomínají krovky nějakého brouka. Slepice se od plotu rozběhnou k domu, Čurda sáhne do kbelíku u dveří a hodí do trávy hrst zrní. Kvikání zesílí a slepice bláznivě tlučou zobákem do země, dokud není všechno zrní pryč.

„Největší sbírku žijících žraloků má jistý obchodník s diamanty z Jižní Afriky,“ říká krátkozraký detektiv jezevčíkovi a na dalším obrázku je vidět, že za oknem domu se blýská a hustě prší. Jezevčík už neleží u dveří, ale přesunul se detektivovi do klína a ten ho hladí po hlavě. „Neboj se,“ chlácholí psa detektiv. „Bouřka je jen elektrický výboj a hrom je zvuk, který ten blesk vytvoří

cestou z oblohy k zemi. Někdo ovšem říká, že se žení čerti. Jen si to představ, takovou čertovskou svatbu.“ A na dalším obrázku vidí Mikuláš bublinu nad jezevčíkovou hlavou, v té bublině tančují rohatá nevěsta s čertovským ženichem, kolem nich ďábelská kapela a nevěstě od nohou létají blesky.

Klapnou dveře a Čurda je pryč. V dálce na poli hrčí traktor. Dělá se horko, Mikuláš odloží knížku a jde si do pokoje pro čepici. Děda u stolu luští křížovku.

„Nevíš, jak se řekne turecký vládce?“ zeptá se.

„Asi sultán, ne?“ odpoví Mikuláš.

„Na pět.“

„Tak vezír?“ zkusí to Mikuláš znovu.

„Aha, to by možná šlo,“ usměje se děda a doplní slovo do křížovky. „Co děláš?“

„Čtu si.“

„Půjdeme do lesa?“

„Rád bych dočetl kapitolu,“ sebere Mikuláš z věšáku čepici. „Možná po obědě.“

„Tak jo. Jo a ještě, ty to znáš ze školy, jak se anglicky řekne letadlo?“

„Plejn, píše se to plane.“

„Šikovnej,“ dopíše děda písmenka do mřížky a dál si ho nevšímá.

Když Mikuláš vyjde z domu, zaslechne už jen vrznutí sousedovy branky. Čurda se i s kolem souká skrz ni ven na cestu. Mikuláš nechá knížku ležet na lavičce, sebere batoh a vyběhne před dům. Utíká kolem plotu a za rohem vidí hubenou postavu, jak vede bicykl, kabát z kůlny složený na nosiči.

Protože Čurda nikam nespěchá, Mikuláš počká, až zmizí v zatáčce, a vydá se za ním. Snad to kolo ještě nějakou dobu jen povede. Jde po cestě a co chvíli se shýbne, aby ze země sebral

jablko, dokonce se klidně posadí pod strom a jedno sní. Pak zahodí ohryzek a pokračuje. Mikuláš si tedy sedne taky a sleduje, jak se Čurda pomalu zmenšuje. Když už je hodně daleko, vstane a pomalu se vydá za ním. Po pravé straně cesty obilí ještě stojí, nalevo už zmizelo. Proč si vede to kolo, říká si Mikuláš a bojí se, že v jednu chvíli na něj Čurda prostě nasedne a zmizí. Směrem na Hiršov.

Najednou si ale vzpomene, co řekl dědovi, když odcházel. Že si bude číst. Co se stane, až ho nenajdou s knížkou v ruce na lavičce nebo v zahradě? Budou ho hledat? Nebo mu zavolají, a když zjistí, že někam odešel a nic jim neřekl, bude zle. Vytočí babiččino číslo a telefon chvíli zvoní, ale nikdo to nebere. Musí se tedy ještě vrátit a ohlásit jim, že jde jen někam ven. Když bude mít štěstí a pospíší si, ještě Čurdu stihne na cestě. Otočí se a rozběhne se zpátky. Vpadne do kuchyně, děda překvapeně zdvihne hlavu od křížovky. „Jdu ven,“ zalapá Mikuláš po dechu.

„Cože? Kam ven?“ zeptá se babička.

„Nevím, prostě ven. Přijdu k obědu.“

„Jednotka odporu. Na tři,“ zamumlá děda.

„To nevím,“ odbyde ho Mikuláš, otočí se a vyběhne dřív, než mu někdo stačí něco říct.

„Kluk bláznivej,“ zahučí děda.

„Óm,“ odpoví mu babička.

„Cože?“

„Jednotka odporu je óm, píše se to o-h-m.“

„Odkud to víš?“ podiví se děda.

„Taky luštím křížovky, co myslíš. K obědu budou lívance.“